

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

4. Aquila Symbolum regium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

se Trojanis, Rutulisque (pro his enim Juno, pro illis stabat Venus) eundem futurum. In eadem controversia Dearum suos Jupiter affectus insigniter temperavit ac texit, fecitque, quod de Ænea canit idem Poëta. Spem vultu simulat.

Tiberius Cæsar, ut Xiphilinus est auctor, dictitabat, Principis animum nemini cognitum esse oportere: qui proinde sic affectus suos occultò tenebat, ut quæ cupiebat, nunquam ferè diceret, & cum oratione eius mirè pugnaret voluntas ac desiderium. Detestabatur, quod expe-tebat maximè; & quod oderat, dissimulabat. Irascebatur nulla re conturbatus: iratus tranquillissimo, æquissimòque animo esse putabatur: Hæc ille. Jupiter certè etsi non ignorabat, quæ fata Latinos essent pres-fura; ita tamen animi sui sensa dissimulavit, ut nasutissimæ deæ eius con-silia odorari non possent. Noverunt hanc artem, quicumque Politicen noverunt.

III. (d) Sed ad fulmina tonantis redeamus, & Senecam audiamus, Natural. quæst. lib. 2. c. 42. ac seq. Quid tam imperitum est, inquit, quàm credere fulmina Jovem è nubibus mittere, columnas, arbores, sta-tuas suas nonnunquam petere, ut impunitis sacrilegis, percussis ovibus, incensis aris, pecudes innoxias feriat; & ad suum concilium à Jove deos, quasi parùm in ipso consilii sit, advocari? illa læta & pacata esse fulmina, quæ solus excutiat: perniciofa, quibus mittendis major Numinum tur-ba interfuerit? Si quæris à me, quid sentiam, non existimo tam he-betes fuisse, ut crederent Jovem, aut non æquæ voluntatis, aut certè mi-nus paratum esse. Nam cum emisit ignes, quibus innoxia capita per-cuteret, scelerata transiret, utrum putas? an noluit justius mittere, an non successit? Quid ergo secuti sunt, qui hoc dicebant? Ad coërcen-dos imperitorum animos, sapientissimi viri judicarunt, utile esse, in tan-ta scelerum audacia, etiam innocentiam metu percelli.

IV. (e) Nunc quid *Aquila*, quæ Jovi arma in gigantes pugnanti subministravit, unde & *armiger* ales dicta est, symbolicè doceat, expo-namus. Oculis aquilinis, longissimè aciem porrigentibus, quis nescit maximam inesse perspicacitatem? Pertinet hoc ad reges, Principes, ma-gistratus, oculos ut mentis acriter intendant, & quæ prodesse ac obesse possint, præcul prospiciant. Aquilæ pullos ad solem explorare feruntur, & nido deturbare, tanquam degeneres, qui nictantibus eum oculis intuentur. Est hic genius altorum mentium: fortes creantur fortibus, nec progignunt generosæ aquilæ imbelles columbas, nascuntur quidam ad sceptrum;

alii

(d) Cur innocentes quoque feriuntur fulmine? (e) Aquila Symbolum regium.

alii ad stivam. Aquilæ, teste Pierio lib. 19. alites sunt, unde regnorum auguria ducuntur. Aquila C. Mario consulatum præsignificavit: Octaviano Cæsari panem de manu abstulit, Romanum imperium dedit. Supra Alexandri M. caput placidè volitare visa, victoriarum præfagium fuit. Mentionem aquilæ facit Ezechiel c. 17. *Quæ magnarum alarum & longo membrorum ductu venit ad Libanum, & tulit medullam cedri &c.* scilicet Nabuchodonosor Rex Chaldæorum Proceres & nobilitatem Judæicam in captivitatem abduxit Babylonem: Ungues aquilæ rapinam, alæ celeritatem, varietas & copia plumarum numerum & varietatem nationum in exercitu Chaldaico, corporis moles, robur & potentiam significant. Eiusmodi Aquilæ omnibus sæculis quatuor mundi plagas circumvolant, & rapinas egerunt. Quales olim Romani fuere, qui pro Symbolo pinxerunt *Aquilam fulmini insistentem*, ostendentes, Romanum imperium armis partum, armis conservari. Idem ipsorum signa ac vexilla militaria, aquilam præferentia, loquebantur.

V. (f) Sed mitior cæteris Augustus Cæsar, in insignibus Aquilam habuit super quernam coronam inter duas lauros stantem: quod erat profiteri, se imperio, victoriisque ad civium defensionem usurum. Carolus V. & Maximilianus II. Austriacus in Symbolis expresserunt Aquilam fulmini insistentem, cui ramus olivæ additur, cum lemmate: *Temperata durant.* Antoninus Pius, Imperator optimus fulmen in toro seu pulvinari collocavit, in signum clementiæ, cuius fama ante omnia Principi colligenda. Supplicium & acerbitas vel mitissimos animos exasperat; animalium ferocissima blandiendo cicurantur. Philippus Rex Mæcedonum, cum subactis Græcis quidam autores essent ei, ut civitates præfidiis contineret, ne deficerent: Malo, inquit, diu bonus & commodus, quam brevi tempore severus dominus appellari. Nihil enim violentum est diuturnum. Nihil pulchrius, ait Seneca lib. 2. de clem. c. 3. in fastigio collocatis, quam multarum rerum veniam dare, nullius petere. Consonat Ovidius:

Sit piger ad pœnam Princeps, ad præmia velox,
Et doleat, quoties cogitur esse ferox.

Idem alibi:

Si quoties peccant homines, sua fulmina mittat
Jupiter, exiguo tempore inermis erit.

Sapientissimè Hebræus Rex: *Misericordia & veritas custodiunt regem,*
& roboratur clementiâ thronus eius. Prov. 20. Alexander verè Magnus

Cccc 2

impe-

(f) *Clementia regentium.*